

Kongregácia Dcér Božskej Lásky na Slovensku Provincia Sedembolestnej Panny Márie

Sr. M. Bernadeta (Vincencia) Mináriková, FDC

Narodila sa: 19. 12. 1924 v Dulove, okr. Ilava
Prvé sľuby: 26. 08. 1944 v Trnave
Večné sľuby: 01. 05. 1956 v Tanvalde, Česká Republika
Zomrela: 15. 06. 2014 v Trnave

"Božské Srdce Ježišovo, Srdce nášho Kráľa, milujem Ťa svojou láskou za seba i za celý svet."

„S Božou pomocou sa usilovať o svätosť každého dňa,“ toto bolo motto sestry Márie Bernadety Minárikovej počas celého jej skromného a nenápadného života.

Narodila sa 19. decembra 1924 v Dúlove, rodičom Eve, rodenej Cíbikovej a Vincentovi Minárikovi. O niekoľko dní ju pokrstili vo farskom kostole v Pruskom a dali jej meno Vincencia. Prvé štyri roky svojho života prežila vo svojej rodine, no po smrti jej milovanej mamy, sa jej otec rozhodol, že ju dá na výchovu do sirotinca Dcér Božskej Lásky do Trnavy. Tu sa po prvý krát stretáva so sestrami a ostáva pri nich až do konca pozemského života. Mala dvoch bratov Antona a Vincenta.

Po absolvovaní ľudovej a meštianskej školy, 1. septembra 1941, vstupuje do našej Kongregácie. Po skončení noviciátu, (pod vedením magistry sestry Olivy Špačkovej), v roku 1944 skladá v Trnave prvé rehoľné sľuby. Ostáva v komunite a svedomito vykonáva domáce práce. Trnava sa stala jej druhým domovom. Opúšťa ju iba na krátko, na jeden rok, a pôsobí v štátnom Detskom domove v Prievidzi. Od r. 1945 - 29.8.1950 pôsobí v Trnave v našom kláštore sv. Jozefa na Halenárskej ulici.

V roku 1950 prichádza v jej živote neľahké obdobie. No sestra Bernadeta chce i naďalej ostať verná Kristovi aj za cenu bolesti. Vo svojich zápiskoch poznamenáva: „Križ a utrpenie nám napomáha v raste v trpezlivosti a dostávame sa bližšie k Bohu.“ Bolo to v čase, keď komunistický režim na Slovensku zrušil všetky kláštory. Sestry z našej Kongregácie sústredil štát v Ivanke pri Nitre. Tu jeden rok spolu s ostatnými spolusestrami pracovala na štátnych poľnohospodárskych družstvách.

O rok neskôr 11. októbra 1950 komunistický režim vyviezol sestry do Čiech na prácu v textilných továrňach v Poříčí u Trutnova a v závode Libeč. Vyvezená bola aj sestra Bernadeta. Dva roky (1955 – 1957) vykonáva domáce práce v charitnom dome v Jířetíně pod Jedlovou. Z tohto obdobia sa dozvedáme o jej túžbe, cvičiť sa v mlčaní. Do svojho zošita si zapísala: „Mlčanie je dar, ktorý je v skutku bohatý... Držme jazyk na uzde a staneme sa dokonalými, múdrymi a svätými. Prísne mlčanie dáva duši Boha.“

Na pol roka bola preložená do Tanvaldu, kde pracovala so sestrami v závode. Tu spolu so sestrami 1.5.1956 tajne zložila večné sľuby, nakoľko sa politická situácia nemenila a sestry stále zostávali vyvezené zo svojich kláštorov v Česku. Sestra Bernadetka sa veľmi snažila najmä o hlboký vzťah s Božským Srdcom Ježiša a Nepoškvrneným Srdcom Panny Márie.

V roku 1958, 4. mája, prijíma s pokorou nové miesto svojho pôsobenia už v našom kláštore v Bíle Vode, kde ostáva 11 rokov. Nie je to pre ňu jednoduché. Do svojho zápisníka si poznamená: „*Jedine láska posvätená obeťou je krásna, cenná, je ideálna. Vkladám svoje malé utrpenie do rúk Matky Bolestnej, aby všetko oddala svojmu Ježišovi.*“

Na Slovensko sa vracia už ako dôchodkyňa. Svoje ďalšie pôsobisko nachádza v Charitnom domove v Rúbani, ktorý bol určený pre sestry našej Kongregácie na Slovensku, kde svedomito a v tichosti vykonáva domáce práce. Počas totality boli všetky kláštory zoštatnené.

Boh vo svojej prozreteľnosti pripravuje ešte niečo nové. Po nežnej revolúcii v roku 1994 je preložená do novo vzniknutej komunity v Trnave na Halenárskej ulici. V tom čase tu ešte stále prebiehajú rekonštrukčné práce, nakoľko nám budovu, po páde totality, vrátil štát.

Sestra Bernadeta v tichosti vykonáva všetky potrebné práce. Je vždy ochotná pomôcť všade tam, kde treba. Vo svojich zápisoch píše: „*Kto má vo všetkom na zreteli iba Božiu vôľu, má svätú slobodu ducha, ktorá je údelom Božích synov a dcér...*“ Hoci upratovanie neporiadku, ktorý zanechali stavbári a iní robotníci, si vyžadovalo námahu, nereptala a všetko robila so značnou trpezlivosťou.

Často prichádzala do kaplnky aby pozdravila svojho nebeského Ženicha. Vo svojom srdci prežívala s Ním hlboké spoločenstvo. Milovala spoločnú i osobnú modlitbu. Každý deň sa modlila svätý ruženec, často i krížovú cestu a spájala sa s Kristom v tichej adorácii. V jej denníku nachádzame nejednu modlitbu, ktorá vyjadruje jej lásku k Ježišovi i k Panne Márii.

Svoje bolesti tela i duše spájala s utrpením Ukrižovaného a vyprosovala spásu pre seba i pre celý svet.

Postupne do jej života prichádzali choroby. Trpela bolesťami kĺbov, chrčtice a mala aj cukrovku. Pamätajúc na slová zo svojho zápisníka: „*Vytrvať, neprestať, pokračovať!*“, toto všetko, každý deň, premieňala na obeť za nové povolania. Vždy sa tešila z príchodu nových kandidátok do našej Kongregácie.

Sestra Bernadeta bola tichá, obetavá a milá sestra. Nepohoršovala sa nad inými a neposudzovala. Silu pre svoj život čerpala v kaplnke, v hlbokkej nádeji na stretnutie s Ježišom. Sama o tom píše:

„*Náš život je a má byť vigiliou našej blaženej smrti, po ktorej príde raz nanebovzatie...*“

To sa pomaly blížilo. V posledných týždňoch bol jej život naplnený utrpením. Všetko znášala ticho v odovzdanosti Pánovi. Bola hospitalizovaná v nemocnici a hoci veľmi trpela, nestáňovala sa. Jej spolupacientky nám pri návšteve pri jej lôžku povedali: „Je to dobrá sestra.“

Z nemocnice sa vrátila do komunity v Trnave. Zomrela posilnená sviatosťami, dňa 15. júna 2014, v nedeľu Najsvätejšej Trojice, za prítomnosti sestier, ktoré sa pri nej modlili.

Svätú omšu za jej dušu v kaplnke provinciálneho domu celebroidal 17. júna o 11:00 hod. p. Marcel Mecko, SJ. Zúčastnila sa na nej aj generálna predstavená sr. Mária Dulce Adams, generálna vikárka sr. M. Benwenuta Kaczocha, sestry slovenskej provincie a blízky príbuzní sestry Bernadety a tiež na pohrebných obradoch, ktoré sa konali v ten istý deň o 13:00 hod. na cintoríne na Kamennej ceste v Trnave.

R.I.P.

V Trnave 22.06.2014

Napísala :Sr. M. Felicitas Vengliková, FDC , provinciálna predstavená